

Francisco Camps, l'elecció esperada

La marxa d'Eduardo Zaplana a Madrid no només ha servit per satisfer una de les màximes aspiracions polítiques del ja expresident valencià, sinó també per resoldre la incògnita de la seua successió. Francisco Camps, actual delegat del Govern al País Valencià i exconseller de Cultura amb Zaplana, serà el candidat del PP al Govern valencià en les properes eleccions autonòmiques. Una decisió que, tot i que esperada, que no ha acabat d'agradar a alguns dirigents del PP de Madrid, que apostaven per la candidatura de l'actual alcaldessa de València, Rita Barberà. De fet, l'alcaldessa, que pertany al sector més dretà del partit, mai no ha amagat les intencions de presentar-se candidata a la presidència de la Generalitat, ni tampoc l'oposició a Zaplana. Però les influències del molt honorable a la capital, una vegada més, li han tallat el pas.

De moment, però, la impossibilitat de col·locar Francisco Camps com a president —ja que no és diputat a les Corts Valencianes i així ho requereix l'estatut— ha obligat Zaplana a buscar-li un substitut. Per tant, fins a les properes eleccions autonòmiques, el fins ara vicepresident primer del Consell, José Luis Olivas, serà l'encarregat de dur les regnes del Govern valencià.

Olivas, fidel a Zaplana, ja ha anunciat que es dedicarà a culminar el treball del seu antecessor i que mantindrà l'actual equip de govern, en resposta a la possibilitat que el conseller de Benestar Social, Rafael Blasco, seguirà els passos del nou ministre de Treball i s'incorporarà al seu equip de col·laboradors. No obstant això, cada vegada hi ha més veus que situen el conseller Blasco més a prop de Ministeri de Treball que de la Conselleria de Benestar Social.

A banda d'aquestes primeres declaracions d'intencions, però, Olivas, curant-se en salut, també ha volgut referir-se al seu successor afirmant que un dels seus principals objectius serà portar el candidat del PP, "el meu amic Francisco Camps", a la presidència de la Generalitat. No debades, el fet que el Partit Popular tinga a hores d'ara tres caps visi-

Zaplana, seguit de Camps, a l'entrada de l'hotel de València on l'expresident va anunciar la seua marxa a Madrid.

bles —Olivas, com a president, Camps, com a candidat, i Zaplana, com a president del partit— ha provocat les primeres crítiques dels socialistes. Joan Ignasi Pla, secretari general del PSPV, ha acusat Zaplana de crear una "trícefal·lia" que fa ingovernable el Consell.

Fet i fet, el cert és que després d'anys d'incertesa i de múltiples quinielles sobre la successió de Zaplana, el PP valencià ja ha trobat un candidat. Francisco Camps (València, 1962), advocat de professió, és considerat un home fidel però fred. Adscrit al sector democratacristià del partit i proper a l'Opus Dei —per això allò del "beato Camps"—, va iniciar la seua carrera política com a regidor a l'Ajuntament de València, per mà de Rita Barberà (curiosament, la seua rival a partir d'ara). De responsable de Tràfic va passar a primer tinent d'alcalde. Ja amb Zaplana com a president de la Generalitat i màxim dirigent del partit, Camps va encapçalar la llista a les eleccions generals.

Després, a principi del 1997, arribà el nomenament com a conseller d'Educació i Cultura, una de les seues etapes més

polèmiques. El caos en l'ensenyament, l'incompliment del mapa escolar, la reducció de subvencions per a l'ensenyament públic i la potenciació de l'escola privada van ser alguns dels temes que van marcar la seua gestió al capdavant de la conselleria. El tema de la llengua tampoc no va ser el seu fort. Els enfrontaments amb els col·lectius en defensa del valencià van ser constants, i ni tan sols el pacte lingüístic assolit amb el dictamen del Consell Valencià de Cultura (CVC) va evitar que la Conselleria de Cultura deixara de censurar els llibres de text en valencià.

El gener del 1999, amb Àngel Acebes com a nou ministre d'Administracions Públiques, Camps va marxar a Madrid per ocupar la Secretaria d'Estat per a les Administracions Territorials. Poc després, l'abril del 2000, es convertí en el número dos de la Mesa del Congrés, la mà dreta de Luisa Fernanda Rudi. Però si alguna cosa va fer sospitar que la carrera política de Camps no s'acabaria a Madrid va ser la incorporació de Camps —ajudat per Zaplana— a l'executiva del PP en l'últim congrés d'aquest partit, celebrat el passat mes de gener. Uns mesos després, l'abril del 2002, Camps va ser nomenat delegat del govern al País Valencià, amb qüestions com ara la delinqüència i la immigració com a màximes prioritats. Aleshores, la tornada de Camps a la capital valenciana ja es va interpretar en clau successòria i des d'aleshores els mitjans de comunicació s'han referit a Camps com el "dof" de Zaplana.

Camps, però, no estarà sol en aquesta nova aventura cap a la presidència. El seu màxim valedor, l'expresident Zaplana, no està disposat a deixar de banda així com així les seues influències al País Valencià. De fet, el nou ministre de Treball va estrenar el càrrec amb una reunió amb l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE) per resoldre qualsevol dubte al voltant de la marxa a Madrid. Zaplana va deixar clar als empresaris que Olivas i Camps són hereus del projecte polític que ell va iniciar ara fa set anys.

Rosanna Melià